

پیشروی مبارزات کارگران بدون توهم به حاکمان در قدرت عملی است!

#نابود_باد_استثمار_و_کار_مزدی

#شادی_رفاه_آبادی

#نابود_باد_استثمار_و_کار_مزدی

کارگران در هفت تپه وقتی با شرایط بد معیشتی رو برو شدند، برای به دست آوردن حقوق و خواسته های خود راهی به جز دست زدن به مبارزه ندیدند.

مبارزه برای بهبود شرایط موجود در اواخر سال ۱۳۸۵ کارگران نیشکر هفت تپه با شعار کارگر هفت تپه ایم، گرسنه ایم، گرسنه ایم به میدان آمدند، و مبارزه خود را در سال (۸۶) و در ادامه آن در اردیبهشت سال (۸۷) از داخل کارخانه به سطح شهر شوش کشاندند و جاده ترانزیت را بستند.

گرسنگی کارگران هفت تپه و شعار کارگر هفت تپه ایم، گرسنه ایم، گرسنه ایم، نه تنها موضوعیت خود را از دست نداده بلکه متأسفانه امروز به دلیل بی تدبیری، اختلاس و سود خواهی مسئولان ریز و درشت بیشتر از گذشته، سفره کارگران خالی و کم رنگ تر شده است.

در جریان حضور اعتراضی کارگران هفت تپه و نیاز مبرم به ایجاد تشکل، کارگران هفت تپه در راستای تشکل مستقل خود در آبان سال (۸۷) گام برداشتند. هرچند در همان ابتدا کسانی بودند که خواستار تشکل های دولتی بودند، اما با بحث های مفصل آن ایده ها شکست خورد و کارگران تصمیم گرفتند که تشکل خود ساخته (سندیکای مستقل) از دولت و کارفرما را ایجاد کنند.

خوشبختانه این تصمیم و اراده جمعی کارگران در آبان سال ۱۳۸۷ عملی شد و با توجه به شرایط بسیار سخت پلیسی و امنیتی که در منطقه و هفت تپه ایجاد کرده بودند، با وجود بازداشت و تهدید های فراوان، اما کارگران توانستند با گذاشتن صندوق در قسمتهای مختلف شرکت نیشکر هفت تپه و با حضور بیش از ۱۰۰۰ نفر از کارگران، رای گیری صورت بگیرد و کارگران، سندیکای کارگری خود را ایجاد کنند. ایجاد این تشکل مستقل یک پیروزی برای کارگران هفت تپه و در کل برای جنبش کارگری در ایران بود. تشکلی که به نیروی کارگران ایجاد شده بود و توانست در آن مقطع و هم‌اکنون در حد توانش تأثیر گذار باشد. هیئت مدیره سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه از همان روز های اول مورد هجوم نیروهای امنیتی قرار گرفت، اعضای آن بازداشت و زندانی و اخراج شدند و بعد ها روند بازداشت، اخراج، تطمیع و تهدید های فراوانی بر اعضای سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه وجود داشته است. این تهدید ها و تطمیع ها گاهی مانع جدی برای ادامه کاری سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه ایجاد نمود، و کماکان تا به امروز تلاش های فراوانی پی در پی برای متلاشی کردن این تشکل مستقل کارگری ادامه دارد.

متأسفانه نه تنها نهاد های حکومتی و امنیتی، بلکه افرادی و جریاناتی در لباس دفاع از کارگران هم در این زمینه بیکار نبوده اند و هر وقت در "تحلیل های" بی اساس خود کم می‌آورند، انگلی هم به سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه میزنند که گویا سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه یک تشکل مخفی و یک نفره است! جناب و جنابان، این چه تشکل مخفی است که شما تعداد اعضای آن را می دانید؟

در جریان اعتصاب و اعتراضات کارگران در آن سال ها کارگران نه تنها بر خواست افزایش دستمزد و دریافت حقوق ها در موعد مقرر تلاش کردند، بلکه کارگران خواستار برکناری بعضی از مدیران شدند، و در این زمینه ها نیز موفقیت هایی را بدست آوردند.

دور جدید مبارزات کارگران نیشکر هفت تپه بطور مشخص از مقطع ۱۳۹۶ بصورت سازمان یافته شروع شد. جدا از شعار کارگر هفت تپه ایم، گرسنه ایم، کارگران و فعالین کارگری در هفت تپه آگاهانه طرح شعار جدیدی را در دستور کار گذاشتند. شعار نان کار آزادی، اداره شورایی.

این شعار نه تنها به زندگی کارگران هفت تپه ربط مستقیمی داشت، بلکه خواست و مطالبه کارگران و دیگر مزدبگیران در ایران هم بود.

مبارزات جدی و پیگیرانه کارگران هفت تپه و پیوند آن در دور جدید با مبارزات دیگر بخش های جنبش های اجتماعی باعث شد که مبارزات به حق کارگران هفت تپه در سطح سراسری مطرح و حامیان زیادی را داشته باشد.

دانشجویان، زنان، و دیگر کارگران در دیگر مراکز کارگری با فریاد نان، کار، آزادی، اداره شورایی، فرزند کارگرانیم کنارشان می‌مانیم در دانشگاه ها در خیابان های دیگر شهر ها نشان دادند که خواسته های آنها با خواسته های کارگران هفت تپه هم سرنوشتی دارد.

جدا از این شعار، خواست اصلی دیگر کارگران، خلع ید از بخش خصوصی بود. تلاشی که تا به امروز ادامه دارد. هر چند بر اساس اخبار منتشر شده خلع ید صورت گرفته است اما هنوز هیچ تغییر و تحولی برای انتقال از بخش خصوصی صورت نگرفته است. اما همانطور که ما قبلا اعلام داشتیم، خبر این خلع ید و کوتاه کردن دست فاسد اسد بیگی و عوامل اش از هفت تپه، یک گام به جلو بوده و هست و این یک پیروزی برای کارگران هفت تپه می باشد.

پیروزی کارگران در این مرحله نظرات مختلفی را بهمراه داشت و هر جریان و شخصی بنابر دوری و نزدیکی او به جنبش کارگری نظرات متفاوت خود را بیان داشته اند.

در این میان مخالفان مبارزات کارگران هفت تپه حضور دو نفر از فعالین هفت تپه در ستاد تبلیغاتی رئیسی را مبنای کوبیدن مبارزات کارگران در هفت تپه قرار داده اند. حضور دو نفر از فعالین هفت تپه در ستاد انتخابات، خطایی بزرگ بوده است اما این خطا ربطی به کارگران و مبارزات تا کنونی کارگران در هفت تپه ندارد.

البته ما بعنوان سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه قبلا هم اعلام داشته ایم و باز هم تکرار می کنیم که اعتقاد ما بر این است که مبارزه کارگران تنها با حضور جمعی کارگران و با آگاهی لازم از مسیر مبارزه، به نفع کارگران رقم خواهد خورد. ما در هیچ شرایطی برای کسب خواسته هایمان به هیچ جناح و دسته ای که خود عامل این بدبختی ها و فقر و نداری ها بوده اند پناه نبرده و نخواهیم برد. ما به نیروی طبقاتی کارگران باور داریم و مسیر پیروزی کارگران هفت تپه جدا از دیگر هم سرنوشته ما در سایر مراکز کاری نمی تواند باشد. ما برای کسب خواسته های خود مبارزه کرده و مبارزه خواهیم کرد و دنباله رو هیچ جریانی نخواهیم شد و به استقلال تشکل خود پامیشاریم.

اما نگرانی ما در این است که افرادی که از سر دلسوزی ناخودآگاه مسیر های دیگری را میروند، باید بدانند که دشمنان طبقه کارگر اینگونه ساده اندیشانه به مبارزات و افق مبارزاتی ما نگاه نمی کنند.

مخصوصا بعد از انتخابات ۱۴۰۰ صحنه جامعه ایران به گونه دیگری خواهد بود. پس هوشیاری ما باید در این باشد که سیاست های خود را بتوانیم خود تعیین کنیم و به ابزار و یا پله کسب قدرت دیگران تبدیل نشویم.

سیاست کلی و قطب نمای ما نیروی کارگران است، اگر قرار است مطالبه ای به دست آوریم، با نیروی کارگران این کار را خواهیم کرد، برای رهایی از فقر، بیکاری و بی خانمانی باید سعی کرد که پیوند خود را با دیگر مراکز کارگری و هم طبقه ابیهایمان برقرار سازیم، و نیروی طبقاتی خودمان را قوی تر سازیم.

اگر حق آبه را از نیشکر هفت تپه می گیرند باید هم فکری کنیم که چگونه دیگر مراکز کارگری را با خود همراه و متحد کنیم تا بتوانیم حقمان را بگیریم. اگر دستمزد های ما ناچیز و معوق می شود، باید اتحاد سراسری را در برنامه بگذاریم که با دیگر کارگران برای کسب خواسته های مشترک، راه حل مشترک و مبارزه متحد و متشکل را انتخاب و سازمان دهیم.

در مقابل تمام فقر و نداری که سیستم و مناسبات ظالمانه نظام سرمایه داری بر ما تحمیل کرده است تنها یک راه حل وجود دارد، آنهم اتحاد طبقاتی ما کارگران در بخش های مختلف کار و زندگی است. امید داشتن به افرادی که خود عامل فقر و بدبختی های ما هستند، دخیل بستن به چاقوی قصابی است که خود را برای سلاخی ما آماده کرده است.

البته نباید فراموش کرد که چانه زنی بخشی از مبارزات جاری ما کارگران است که برای کسب خواسته ها گاه ناچار هستیم که به سازمان ها و ارگان های مختلف دولتی رجوع کنیم، اما اینگونه چانه زنی ها متفاوت است با حضور فعالین کارگری در جمع ستاد های انتخاباتی و این دو از یک جنس نمی توانند باشند.

حضور کارگران و فعالین کارگری برای پیگیری مطالبات را باید براساس شرایط مشخص مورد بررسی و ارزیابی جمعی کارگران قرار داد.

دوشنبه ۲۴ خرداد ۱۴۰۰

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه